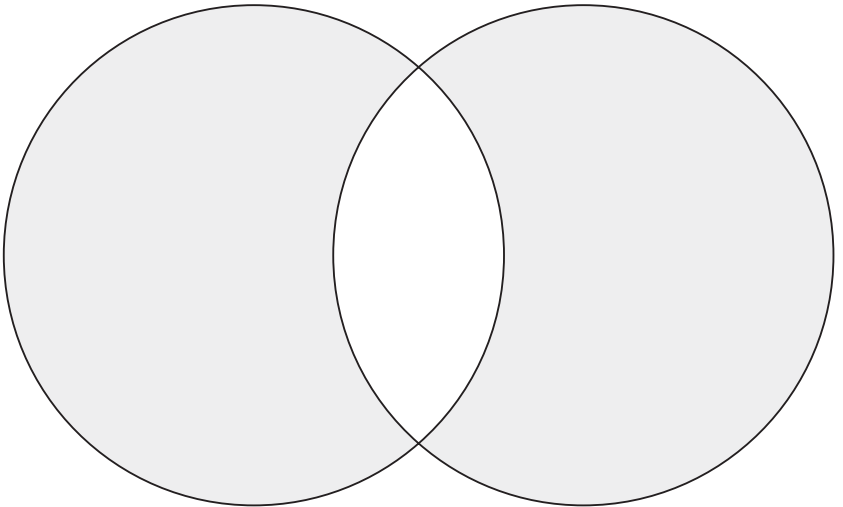

Voor mijn medemens

We are bound to be alone
together

— The Antler King

Rhea Cecile

*Voor
mijn
medemens*

Hier komt dan
een stuk tekst
dat troost biedt.

B&L

Iets krijst. Of kraait het?
Babyvogels lijken altijd zo gewond.

Ik begin ergens
achteraan. Daar is het hoofd het weekst.

BEDENKING OP ZONDAG.

Het grootste deel van de dag schuif ik naar voren.
Het liefst naar morgen – een verre toekomst – of
een ander soort
van utopie.
Het slingert
dagen in mijn hoofd.

dofgeruis

als pendule

Soms luister ik naar radio in een andere
taal. Dat maakt me rustig.
Even bij een gemeenschap te horen
die niet de mijne is

en toch
tegelijk

Vermoedelijk is dat een probleem.

De grens

opzoeken en nergens
echt thuis.

er buiten te staan.

Rond dit uur wil ik weg.

Naar iets desolaats. Mijn wortels verloochenen en kwaad
zijn. Op een soort van medemens. Op zijn grijze grijs en
zwart-witte hokjeswoning.

(Deze zin schrap ik want die is doorspekt van cynisme en
daar hou ik me graag van weg. Op zondagen.)

Ik zet de radio wat luider. Tot elf. Een Britse
vrouwenstem lacht me toe. Gul. Gemoedelijk.

—

PRECEDENT

Een vrouw
ligt naast een man
en zijn bedrog

in haar buik groeit
een kind waar ze
veel van houdt.

De man
legt zijn hand
op haar schoot en

denkt
dat er liefde is.

Ze lacht.
Om zijn grap.

zeventien pagina's lang
beminderde ik
een man

van de Eierplaats tot de Graanmarkt
herbergt de onmogelijke afstand

hoeveel ik van je hield

INDIGO

binnenin
ben ik een kleur
die lijkt op
huid vandaag
zijn ogen
donkerblauw
of blind
morgen
uitgedoofd